

ходъ. Неаполитанска та войска, штомъ се ударила съ Французи ти, разбѣгала се, а неаполитанскій кралъ побѣгналь при Испанци ти. Карлъ влѣзль въ Неаполь съ голѣма слава, народъ тѣ го посрешталъ съ радостенъ викъ, и го обсипалъ съ цвѣтя, като избавитель отъ арагонски ти мъчителни. Нъ радость та на Неаполитанци ти не била за много. Французи ти, слѣдъ такъво лесно завоювание, зели да мразятъ Италиянци ти, да имъ правятъ зло и да ги обиратъ, а затова и Неаполитанци ти зели да мразятъ Французи ти. Въ това врѣме призиваніе то на Неаполь наплатило много други ти държави за *политическо то равновѣсие* (сир. да не би Французи ти да станатъ много силни и страшни за близосѣди ти си). Испанскій кралъ Фердинандъ Католикъ, германскій царъ Максимилианъ I, папа та, Венеция и Миланъ направили помежду си съязъ (лига) срешта Французи ти. Карлъ, като се научилъ, че съединена та италиянска войска иска да го испѣди отъ Франция, тутакси оставилъ Неаполь, и се върналъ въ Франция. Завоевание то му пропаднало, и Арагонскій родъ пакъ се въцарилъ въ Неаполь. Нъ походъ тѣ на Карла VIII ималъ важни сетнини: той запозналъ съсѣдни ти народи съ богати ти търговски градове на Италия, съ нейна та хубость, и въ съшто то врѣме показалъ нейната внѣтрѣшна слабость. Околни ти народи зели да гледатъ на тая земя като на готова и лесна плѣчка; отсякъдѣ зели да налитатъ на нея, и се подкачила между тѣхъ трайна борба за Италия.

Савонарола. Въ Италия се показалъ тогава единъ заблѣжителенъ човѣкъ, Еронимъ Савонарола, който распалено въстаналъ срешта развалени ти нрави на съотечественници ти си. Той билъ настоятель (приоръ) на единъ доминикански манастиръ въ Флоренция. Въ проповѣди ти си Савонарола напатакъ на распустнатий животъ на Ита-